

Sy-li spěwał,
Pilmje džěłal,
Strowja će
Swójbny statok
A twój swjatok
Zradny je.

Za staw sprócny
Napoj mócný
Lubosé ma;
Bóh pak swěrný
Přez spar měrný
Čerstwosé da.

Njeh ty spěwał
Swěrnje džěłal
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty,
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njobjes mana
Njeh ói khmana
Žiwnosé je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew će. F

• Sserbske njedželske kopjeno. •

W Budyschinje, 2. dezembra 1923.

Wudawa so kóždy sobotu w Šmolerjez knihicizšczerńi a płaczi na měřaz 5 stotych pjenjeřkow.

1. advent.

Jer. 31, 31—34.

To nowe lěto zyrkwine nětk pschihadza, so wjekeleze! Nasch kral dže, tuž so fradujmy, kiž jeho wumóženi bmy. Tu widžijich a bly'chisch hnydom, ichto bwoj. adventski czař chze. Wón njeha jenož, ichtož so w rjeńschich a lóžschich czařach jako t njemu blyschaze swucžene waschnja a pocžinki wobhladowasche, so bychy so istwy sapocžate hodownje psychicž, so bychy to domach nasche stare, lube adventske a hodowne kherluische šallincžate, kotrejž po žadanju wěstnych ludži najradšo njekmėle wjazy kłincžecž, kaž rjenje to wschitko je a bė, jako my hišcžez dječzi bėchmy, kaž lubjerad to šame wjekele tež naschim dječžom popschejemy, dha tola dawno hišcžez njeje wscho, haj by byto mało došč. Šorjeka naspomnjene kłowo Bože nam wjele wjazy praji: Ja chzu, praji tón Šnjes, s Israelskim a s Judžinym domom nowy klub scžinicž. Profeta je šbožowny, so hme šwojemu tež, kaž my bmy, hubjenemu ludu lėpschi pschichod wěšcžicž, jeli so so po tym škožuje. Šchto budžishe halle t dopjelnjenju praji; budžishe-li jo docžakal? My mamy dopjelnjenje, nočzemž so nad nim wjekeleć? To chze nětko luby, šwojaty adventski czař šašo dozpicz, klub mjes Bohom a nami dyrbi so wobnowicž. Ale t klubet blyschataj pšchezo dwaj. Šchto pomha, hdyž Bóh chze a my nočzemž?

Advent chze klub mjes Bohom a nami wobnowicž!

1. Bóh praji: Ja chzu, a so 2. tebje a mje křucze prascha: Chzeš ty tež?

Hlej, czař pschindže, praji tón Šnjes, w kotrymž chzu se Israelskim a Judžinym domom nowy klub scžinicž. Njepłacze-

šche starý klub wjazy? Njedžeržesche so hmano Bóh wjazy jeho wustawkow, abo tež šwojich šamšnych klubjenjow? Wón tola wěšcze džerži, ichtož klubi. Abo njepłacžachu Bože džekacž kšnjow wjazy? A wone maju tola tež dženska hišcžez, haj maju wěčnu płacžiwosć. Wěz ma so tak: Dyrbi-li klub wobstacž, mataj so wobaj, kotrajž jón cžinitaj, jeho wucžinjenjow džeržecž. Štawinny Israelskeho a Judžineho doma pať šu štawinny wobstajneje njekwėry. Šať husto štejeschtaj taj dwaj šamaj, kotrajž po prawom hromadu blyscheschtaj. Šorje hišcžez bė, so bė lud, dofelž njebė ša Boha, pšchecžiwu Bohu, s njepšchecželom Božim šwojasany. Šchto je lud wot teho mėl? Šať cžežke domachphtanja ša to cžerpil! Kunje hdyž šebi Šeremiašowny czař wobhladamž, tehdy tež lud na Bože kłowo njepoblychawšche, njemėjesche wusch ša jeho wulku šmilnosć, s kotrejž jón wabjesche, haj postorkowawšche so na Bosy pschi wschėch napomnanjacych a warnowanjacych profety, a hlej, tuž pschindžechu njepšchecželjo se wschitkich štronow, a Šerusalem s templom bu šnicženy a lud do jatby wotwjedženy. Šať so njekwėra Israelskeho a Judžineho doma se šahubu škónczi. Šacž je so to jenož jónkřocž štalo? Šacž je dženska hinať? Šať husto je Bóh w štawinnych nascheho luda a tež w naschim žiwjenju šamlutki štal! Wulke, křagne czařy je nasch lud pomėl, w kotrychž Bóh kaž widžomnje ša njón wustupowawšche a bėšche jemu tať blisko, so by so tať rjež hodžal se rukomaj pschimacž, hdyž tež jich wjele wjedžesche: Bóh je pschi nať tudy, hdyž t wyštanju šamo dóndže: Tón Šnjes je wulku wěz na nať cžiniť. Bóh potajkim chžysche s nami byčž. Ale kať my? Nascheho luda štawinny wo wjele škomdžentnych škladnosćach rēcza. A štawinny twojeho a mojeho žiwjenja niz mjenje. Šdy bychmy wjedželi, kať husto je Bóh pschichol, so by klub

s nami sežiniš abo jón wobkrucziš abo wobnowiš! To njeběchu jenož te wulke hodžinki w našim žiwjenju na p'ch. na konfir- mazijiskim abo wěrowanskim dnju, to běchu tež bóle wschědne ho- džinki, haj kóžda hodžina bě s pschpowědarŕku jeho šwěry, kóžde jenotliwe dychnjenje bě a je s dopokasom, so je wón šwěrnny. Našch šhěrlušch dyrbi tón bjež: Haj woprawdže ty, Božo, tudy šwój šlub mi šwěru dzeržal šh! Bóh móže naš k šwěrye nu'owacž, kaž je Israela a Judu nusowal. Jako šo taj njechastaj šhibowacž, wón jeju stama. To mamy šebi tež my Šserbja a Němžy pschezo s nowa prajicž. Me njeje pschezo čaš šudženja, tež dženska niz, je wjele bóle hnadny čaš: Chzu nowy šlub s wami sežinicž, praji Bóh. Nowy šlub sežini Bóh s Šhrystušom něhdy, wón čžini jón tež dženska. Nješšny to hiščeže špósnali? Móžemy s žyła bjes Jesuša bjež. Njewola žyly našch něčžišchi čaš: Wobrocžče šo te mni, pomham wam? W Jesušu šo dopjel- nja, šhtož Jeremias našdala widže'che: Ja chzu jich Bóh bjež, a woni budža mój lud.

Chzemy paš my jo tež, to je šhutne prašchenje. Pschetož wo wolu šo ša naš jedna. Prjedy běšče to trochu hinaš. Na fa- mjentnych tašlach bě šakon štareho šluba pižany; frute a šymne laž tašle běchu tež šakonje šame. Dyrbišch a njedyrbišch, wone praja, a běda temu, kiž šo jich njedžerži. W štarym šlubje knježi duch možy a tehodla tež bojo'če. Šak wulki šteji Jeremias we rjedže mužow Božich s tym, šak nam nowy a woprawdžity šlub Boži s čžłowjekami ržhuje, žyly nowe wustadowanje teho nam poda, šhtož dženska nabožinu mjenujemy. Šaž ptacžki čaš pu- čžowanja do čžoplišchich krajinow šame wobšedžbuja a šedma hdy šymišku domišnu mišnu, šak je tež čžłowjekej wěšte šacžucže wo tym pschinarodžene, šo je k Bohu čžehnjeny a wabjeny, a wón trieba jenož na tole pschinarodžene čžehnjenje šwojeje wutroby pošluchacž. Waš, lubi Šserbjo, p'chi tym na to dopominam, šhtož našch Šejleš špěwa a šhtož njech je tu našpominjene tym, šotšiz jo nješnaja, a k noweji lubošči tym, kiž jo špěwaja:

Ša widžu-li ptacžata čžahnyčž,
Šdyž liščowny žolčži šo šhtom,
Chze myšlicžka šobu šo franycž,
We hwěšdach paš pšta šwój dom.
Ša widžu-li mrvóčelaw čžahi
Šaž šony pucž pod njebjom jěčž,
Šdyž kuša je plowa, haj nahi,
Chze myšlicžka šchidla tež mječž.
Ša widžu-li k šemi šo nižicž,
Špacž šwětku tu pošlednju hicž,
Chze myšlicžka k hwěšdam šo bližicž,
Šam pošoja žórlešchko picž.
Šdže, myšlicžka, štatol šwój štajišch,
Ty njeměrna podrožniza?
Šam horkach, tam s radošču prajišch:
Něš, něš šym ja špokojena!

Šajke to pobožne myšle a k temu rjane šynki našcheho Šozoro- weho hloša! Šo bychu w'chitžy Šserbja je šebi pschikšwójili! Šo bychu se šwojaty adwentskim čžachom s najmješšcha šnutščne čžahy šudženja ša našch lud šwój šonz měle, šo by luby Šbóžnik wjazy škoržicž njetrjebaš: Wšy seže nochžyli! Ša chzu šwój šakon do jich wutroby dacž a do jich myšle šapikacž. Šašo je nam to wo Šhrystušu a s nim dopjelnjene. Še šwojim šwojaty žiwjenjom, še šwojej pošluchnošču hacž do šmjercže šteji wón blyščežity pschod nami, a my, šotšiz jemu pschikšluchamy, nje- móžemy hinaš hacž šo ša nim šhodžimy, niz nu'owani, ale še šwobodnym čžerjenjom wutroby, s nusowanjom šwobodneje, džakneje lubošče šak šaž wučžobnizy: Lubošč Šhrystušowa naš pschikšnucži: Móžno wšach, ša nješku dawno hiščeže wšchitžy

šrali k tuteji šwobodže džecži Božich, ale to dyrbial kóždy špóšnacž, šo šo tu wo jara wulki pošup noweho šluba pošno štaremu jedna, a šo je to wulke šbožo ša naš. Š temu šluch ša nětko jenož fruta wola: Šnježe, twuju wolu čžinj radu. Šady, to je šlowna wěž a je fruty nadawš: Mój lud dyrbicže bjež, jako šajki dyrbicže tež šo wšchudžom a štajnje wopokasacž, nješmēcže ničomu druhemu pschikšluchecž a ša ničim druhim štejecž. Šchto chžyl přecž, šo k temu hiščeže wjele pošradhuje, přjedy hacž budžemy šwjecži ludžo Boži, hacž budža našche domy Bože domy, a budže našche žyly žiwjenje mješchnište, kralowške? Šo frutu wolu k temu móže šebi Bóh Šnješ žadacž. Wón chze našch Bóh bjež, tuž chze- my my jemu tež šlucžicž, jeho šwěru se šwěru myšowacž, a to runje nětko wo tyhle rošbudnych čžachach. Našch Bóh budže wě'če hižom s tym špokojom, hdyž dobru wolu mamy. Š doš- njenju teho, šchtož chzemy, nam knjes a kral adwentski s wěštošču dopomha.

Šan šo wo šwěče štyščeže, pschindž, o Jesom Šhryšče! —

Něš s nowa podam, Božo, tebi čželo a dušchu k woporu.

Ššwjecž moju wutrobu šam šebi a daj, šo šwěrnny wostanu.

Šamjenš.

M. w Š.

Adwentski šěrlušch — se šerb. „Špěwarššich“*)

Hłós: Něš dobru nóe ja dawam atd.

Kak powitam ja tebe, mój Jezu najlubši! Kak zapom- nju ja sebje a česé wšu da- wam či? Mój Jezu, šwěc mi z hnadu, zo tebe lubo mam; mój Jezu, daj mi radu, zo tebi khwalbu dam! —

2. Twój Zijon tebi palmy, hdžež ty džeš, nascele; chcu ja pak špěwač psalmy a rjenje khwalič če. Njech wutroba či kččeje a njech če lubuje! Hdyž ju džé lubošé zhrěje, wšak wona česči če.

3. Ty mi sy šwěru pomhaš ze wšeje žalošče, mi čelo z dušu wumohl ze wšelkej štysknosče. Ja běch wšak prawo zhubil wšo k twojom' kraleštwu; ty sy pak hnadu slubil, mi pomhaš k žiwjenju.

4. Ja běch přez čerta jaty, ty sy mje wukupil; ja běch do haňby daty, ty sy mje wučiščil; mje wobohačiš jara, zo wjacý njetrjebam. Što je, štož mje tu stara? Doš mam, hdyž tebe mam!

5. Če njeje nič hnało do mojom' hubjenštwu; wšo bohatšwo je malo, to lubošé dokonja. Hdyž šwět bě cyly panył do wulkej žalošče, sy z njeje ty jón seahnył! Ow, što to wurěči?

6. To piš sej do wutroby, ty zrudne šadleško! Hdyž

přindžeš do zrudoby, ty z tym džé troštuj šo! Ach, budž ty jeno měrnny, twój Knjez či blisko je! Wón pomocnik je šwěrnny, če z hnadu troštuje.

7. Što štaracše so nětko, wy tyšne wutroby? Wšak dostanječe wšitko wy z jeho pomocy! Wón přindže z pošnej hnadu, je pošny lubošče; wón wobara wšom' padu, wšu žalošé zahnaš je.

8. Šo njestróžče přez měru wšech wašich hrěchow dla; wšé přikryla wšak šwěru je lubošé Jezusa! Hlej! k hrěš- nikam wón při'dže a zbóž- nosé chce jim dač, zo nič dobre nihdže njezměja pa- rowač.

9. Wy njetrjebače rodžic wo njepřecelšku zložé; waš Knjez was budže wodžic, wam pomhač krasnje doš; wón jako kral wšak hnady wšón njeměr pobije a nje- přecelow rady wšé mócnje začisnje.

10. Wón přindže k šwě- nom' sudu wšech njepokut- nych dla, ze žobnowanjom k ludu, kiž jeho Duchu ma. — Pój, Jezu, naša jasnoš, a wjedž nas ze šwěta! Ach, daj nam swoju krasnoš, nas dowjedž do njebja! —

*) Šormalnje (po móžnosči) pošjedženy.

Šyrczej a štat.

Wo šakškim notnym šakonju wo došhodach s šakšich ležomno- ščow, šotryž dyrbi, šaž to nětkole řeša, wot 1. oktobra 1924 pla- čžicž, knježi po wšchem šdacju hiščeže wjele nješajnosče, tež mjes wožadnymi šastupjerjami. Šuž by musne bylo, šo by šo tu

jašneje rosprawy w nowinach abo njeđzellskich kopjenach, tež herbskich, podalo wot tych, kotsiž tutu žyłu maczišnu wobkneža a wo njej — je n o s t r o n s z y njeđudža. S tym by jim jich wjele pomhane bylo! Tu jenož tole: Wono njeje wuczinjena wěz, so tutón jakoń s 1. oktobrom 1924 mozy dostanje! Wono njeje tať, so by wořada, kotraž ma wjazy ležomnosćow, pod tuthym satorjom njemohla dofhady swojeho fararja swjesć! Wono tež njeje tať, so njemohla wjetřcha wořada, kotraž ma na psch. sa 2 fariskej městnje — wjetřchich ležomnosćow, swojinaj fararjo-
maj to dacž, sčtož by čhtaj na dofhodach měloj, dofelž njebudže ani jedyn s njeju wjazy procentow dofhodow dostawacž hacž něhdže farať něčajše druheje wořady, kotraž nima žanych abo tola jenož małych ležomnosćow! Za njespołojnosć s tuthym satorjom a to njeprchecželstwo přchecžiwu njemu wutřeba so bohužel tu a tam ja to, so jón samodžewajo wořobinske pschicžiny a winy, sa samokwjenje bjeru sa sformdženja a njedostatki we sataranju wořadneho žiwjenja. A tola w tu chwilu dozyla hiščeje njeplacži a hacž sa lěto, je hiščeje žyle njeměšte.

Wies Boha na kwěće.

Epikala Kristina Rohova.

(Božracžowanje.)

„Ale bě hižo pschewulki; do schule bychu jeho w symje lědy pschijeli, a čitanje — to dyrbi tola jara czežka wěz byč. Tu myšleske řebi: „Sdyž nje Anjes Jesuř — njeměšče jeho wjazy tať krotko „Jesuř“ mjenowacž! — pschezo řihšchi, čhu jeho přahčez a Wón mi pomha!“

„Klafny řo, stynny ruzy a hladaske tam, hdžž bě Anjes Jesuř woteřchol a prošeske: „Ja řym tajki hlupy hólz, Anježe Jesu; Ty to wěřch. Ani čitacž nje njeřku nawucžili! Do schule njebychu nje wěřče pschijeli, dofelž řym pschewulki, tuž prošchu Tebe pětnje, pošćel mi něčajšeho dobreho cłowjeka, so by nje čitacž nawucžil, so bych mohł wšchitko wo Tebi nashonicž!“

Martinko wěřeske, so je jeho Ssyn Boži řihšchal a so jeho wěřče wuřihšchi. Na to řebi njeponyřli, kať mohlo řo to řtacž; wón jo wěřeske a bě radostny. „Tež ja budu ras Nowy Satorń Anjesa Jesuřa čitacž! — řaj, ja budu jón čitacž!“

V.

„Jako řo Martinko řchtwórtł wječor s hór wróczi, pschinjese hajnikowej kurjazy korb. Běchu tam pola njeje žony řhroma-
džene, řebi pomjedajo, so řu dženska pokhowali Břesowanež řanu a so budže jeje mały řožko dyrbjecž po prošchenu řhodžicž, jeli so jeho žana sa huřarja njewořnje. Martinko řnajeske řonu a tež jeje hólza; bhdleske na podrožnistwoje; bě to porjadna řonřta. Bě řo psched 10 lětami wudaka do Budapeřta na murjerja; jako bě jeje muž tam injesbožil, je řo s hólčřkom do narodneje wřy wrócžila. Bě řo na dželo řhodžo řiwila a, njech běřchtej tež we řhudobje řiweř byřej, je tola hólza hižo wot pjateho lěta do schule řkala. —

Martinkej bě hólza řel. „Wón je tež tajki řajtž ja! Sdyž manicžki wjazy nima, pošćel ju jeho po prošchenu; abo wořmu jeho ř huřom, a wón řabudže, sčtož je w schuli nawuknył, a nje-
budže, hdžž wotrořče, nicžo wjedžecž runje řaž ja!“

Řoždy džeń dyrbjeske řebi Martinko na řožka myřlicž, a džeń a bóle bu jemu jeho řel.

Tu řo řobotu wječor na dobo cžisty řwobleka a džěske ř domej wjeřnanosty. Wjeřnanostowa řtejeske runje na dworje.

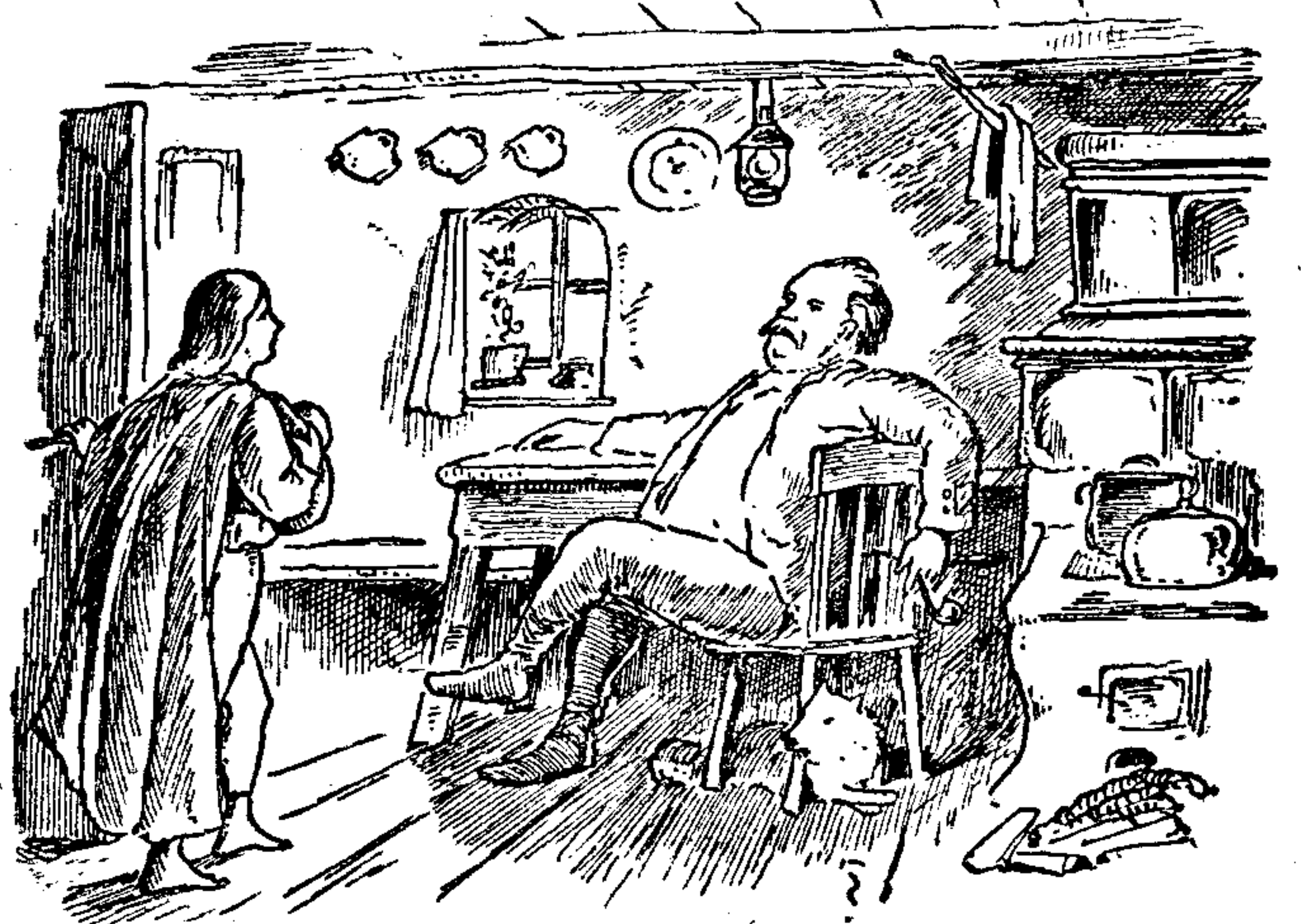
„Ty pschindžesč, řaž by čhžł pschpowjedanje řtasacž, Mar-
tinko! Sdže řy řo to nastajil tať wuhotowaný?“

„Jenož ř wam, cžetka! Je wujř domach?“

„Sčto mařch s nim? — řuro pój ras řem! Martinko je
řchichol řkoržicž!“

„Kať to?“ wotmołwi wjeřnanost a pschitwařka. Njeboh i wjeřnanost a bě byl řucheje postawý, tutón pať tořřty jako buť. Sawoła Martinka do řuchiny.

„Nó, řchto řy nam dobreho pschinjescž? Witaj a řhđń řo!“
„Džakuju řo pětnje. Mőžu wřchal tež řtejecž.“

„Pschindžesč na řony řkoržicž, so cže derje dořč njesataraju? — Abó čže řo cži řhěřka řhpnycž? — Abó řy řrutwu řhubil?“ řortowaske wjeřnanost a mějeske řwoje wjeřele na tym, so řo Martinko hacž do wuřchow řacžerwjeni.

„řkoržicž, a to wón, Martinko, na řony? Wěřno wřchal bě: někotre řu jemu dawale wjazy wody hacž poliwki a pomasři tať czeńke, so mőžeske wěžu psches nje widžecž! Ale wo tym njeby hacž do řmjercže nicžo na nje prajil! Běchu tola sa řo řako druhe bóle mřkosčiwu, dawachu jemu telko, so mőžeske řebi něřchto sa pschichodny džeń řřhowacž.“

„Njeřřym pschichol řkoržicž!“ wotmołwi řprawnje. „Mam tola, džak budž Bohu, so mőžu řo najěřč!“

„A řchto to potom?“

„Sřym pschichol řo woprašecž, řchto čže gmejna s Břesowanež řožkom cžinicž.“

(Božracžowanje.)

S bliska a ř daloka.

— S Drježdžan. Njedželu, 2. adventa pop. 1/4 hodž. řo w řchiznej řřřtwi w Drježdžanach řařo Boža řluřba s pře-
dowanjom a wudželenjom Božeho wotřasanja w naškej lubej ma-
czernej řecži wotměla. Sřnadno nař tež řerbřki Drježdžansři řhor je řpěwem natwari. Boža řluřba je wořebje wařna, dofelž řu 75 lět wot řařoženja řerbřkich řemřchow psches njeboh řnjesa fararja řakuba s Budyřhina řajřchle. Sčtož ma wotřohlad, we bliřřchim cžaku řwojich řnatych w Drježdžanach wopřtacž, njech řwój wopřt tať položi, so mőže s nami naške jubilejne řemřchenje řwječicž. Přeřdowanje řměje farať Domaschla s Budeřtež. Sřerbř-
řte řpěwarřke maju řo řobu pschinjescž, dofelž řo řhěrluřche wjazy njecžisčezja.

— Sserbřte řpěwarřke. Dželacžerjo na nowym wudatoku řerbřkich řpěwarřkich řo řchtwórtł po 2. advente w Budyřchinje w Sserbřřim Dmoje dop. 3/10 řeńdu. Řoždy je witany. Wo-
řebje řo řobudželacžerjo s přeřarřeske konferenzy wo wopřt a pilne řobudželo prošcha.

— S řolbina piřaja nowiny, so řu tam wot řermuřske řem ř porjadnym řwonjenjom na njedželach a řwřatych dnjach řař wřchědne dny řastali a to řehodla, so bychu lutowali. Řich wjele wotřarowaske, so řo wjazy ani rano ani pokodnjjo ře řlakanju njeswonjeske. Něřko řtaj dwoj mlodaj wořadnaj dobrowólnje řwonjenje na řo wřakoj, tať so řo w řolbinje něřko řařo nje-

